

чина дрехи, привличаше като магнитъ погледа ми. Азъ не можахъ да откъсна погледа си отъ него. Гледахъ го и само охкахъ.

А въ това време около неподвижния човѣчецъ се трупаха хора. Тѣ се навеждаха надъ него, клатѣха глава, ржкомахаха. Дойдоха стражари и предъ тѣхъ хората сжщо възбудено ржкомахаха, показваха трупа и обясняваха. Най-после пристигна едно такси. Съ повиснали ржце и клюмнала глава, убитиятъ бѣ натоваренъ, като вещь, въ него, и автомобилътъ отмина. Минуващитѣ сжщо се разотидоха.

Не помня какво правѣхъ и дали приказвахъ до тогава. Дори не бѣхъ погледналъ Асена. Когато се опомнихъ, азъ тихо запитахъ:

— Господи, какво направи Асене? Какво направи? И сега? Сега? Ти мислишъ че азъ съмъ твой сега?

Но той не отговори. Навелъ глава съ прикованъ въ една точка погледъ. Априловъ седѣше на плетения столъ, страшно бледенъ. По-бледенъ дори отъ бѣлата работна престилка съ която бѣше облѣченъ. Тогава азъ отново повторихъ въпроса си и въ безумие, безъ да бѣхъ помислилъ до този моментъ за това, бързо насочихъ апарата къмъ него и натиснахъ бутончето.

А той дори не помръдна. Продължаваше да седи както седѣше до тогава. Азъ скочихъ и го побутнахъ. Априловъ пакъ не помръдна. Разтърсихъ го и той се полюлѣ като безжизнена вещь.

Тогава разбрахъ какво бѣхъ направилъ и въ отчаяние се хванахъ за главата. Дълги часове стояхъ така и не помня какво мислѣхъ, какво изпитвахъ. Може би, сжщото каквото чувствува всѣки убиецъ! Може би, сжщото каквото чувствува всѣки герой, поелъ грѣха и вината зарадъ спасението на хората.